

Arrest

nr. 224 962 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13):

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: E(...)H(...), S(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoont en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert drie middelen aan, die omwille van hun verknochtheid samen worden behandeld.

"EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT

Schending van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten, Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Schending van de materiële motiveringsplicht; Schending artikel 8 EVRM.

Doordat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is zoals vereist door de wet, noch in rechte noch in feite. Zodat de motieven van de bestreden beslissing ondermaats en te voorbarig was en derhalve niet overeenstemt met de werkelijkheid, welke in rechte en in feite onaanvaardbaar zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Aangezien de werkelijke juridische en feitelijke gegevens ontbreken in de bestreden beslissing. Op basis van artikel 7 VW werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgemaakt door verwerende partij en aan verzoeker betekend op 14 maart 2019. In de eerste plaats

dient te worden vastgesteld dat de zeer beknopte "motivering" in het bevel om het grondgebied te verlaten, niet voldoende verduidelijkt waarom de aangehaalde redenen van doorslaggevend belang zouden geweest zijn voor de afgifte van de bestreden beslissing. Verzoeker blijft dan ook in het ongewisse waarom de bestreden beslissing, die betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, thans wordt genomen, nu hij een huwelijksaangifte heeft ingediend samen met zijn partner, mevrouw S(...) E(...) I(...). Evenmin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing op basis van welke stukken de beslissing werd genomen, noch bevat de bestreden beslissing concrete redenen waarom verzoeker geen wettelijk motief zou hebben om een verblijfsrecht in het Rijk te bekomen. Uit de eenvoudige lezing van deze zeer beknopte "motivering" kan bovendien geenszins worden afgeleid of verwerende partij rekening heeft willen houden met o.a. de persoonlijke en gezinssituatie van verzoeker. Door geen melding te maken van de individuele belangen van verzoeker en de belangen van zijn Belgische partner in het bevel om het grondgebied te verlaten, met name diens privé- en gezinsleven, blijft verzoeker in het ongewisse nopens het feit of verwerende partij diens individuele belangen wel in overweging heeft genomen. "De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overwoog in essentie dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gebaseerd op artikel 7 vreemdelingenwet, een politimaatregel uitmaakt, waartegen een eerder ingediende aanvraag voor een machtiging tot verblijf in .de zin van art 9 lid 3 vreemdelingenwet zich niet kan verzetten, voor zover tenminste geen schending van een fundamenteel recht met directe werking in België ingeroepen werd in de aanvraag. Door aldus te oordelen miskent de administratieve rechter de draagwijdte van artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 die de administratie opleggen om alle omstandigheden van de zaak in overweging te nemen, waaronder tevens de indiening van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf en de omstandigheden die daarin worden aangehaald als buitengewoon, vooraleer, desgevallend, een verwijderingsmaatregel te nemen. De schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid oplegt om een beslissing te nemen op basis van alle elementen in het dossier, en dat voortvloeit uit artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve rechtshandelingen, volstaat om te leiden tot cassatie van het bestreden arrest. " (RvS. Nr. 198.507, 3 december 2009, T. Vreemd. 2010, afl. 3, 260.) Het staat derhalve vast dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met de formele motiveringsplicht, daar niet alle elementen in aanmerking werden genomen. Op deze wijze wordt aan verzoeker de mogelijkheid ontnomen om diens beroepsmogelijkheden op correcte wijze en naar behoren in te schatten, wat nochtans de doelstelling is van deze formele motiveringsverplichting. Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing (bijlage 13), geen gewag maakt van de voornoemde feitelijke gezinssituatie van verzoeker. Verzoeker begrijpt niet waarom bij het geven van de bijlage 13 geen melding wordt gemaakt van diens gezinssituatie, nochtans dienen deze overwegingen mee in ogenschouw te worden genomen om de bestreden beslissing afdoende te motiveren.

Artikel 8 EVRM, hoewel dit artikel geen vrijgeleide en niet van openbare orde is, heeft immers rechtstreekse werking en bepaalt expliciet dat uitzonderingen op dit grondrecht mogelijk zijn, zodat er alleszins een belangenafweging, dan wel een proportionaliteitstoets dient te gebeuren om na te gaan of de bestreden beslissing niet in strijd is met deze rechtsnorm en aldus onder de uitzonderingsbepaling kan worden opgenomen. Conform art. 8 EVRM dient er immers vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezinsleven en vervolgens of er een positieve dan wel een negatieve verplichting uit voortvloeit voor de Staat. Deze belangenafweging werd totaal niet gemaakt. Verzoeker begrijpt niet waarom de Gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening houdt met diens feitelijke gezinssituatie. "Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm op de vreemdelingenwet. De algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken, volstaat niet. De toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, moet aan artikel 8 EVRM getoetst worden. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat de Raad vreemdelingenbetwistingen (RvV) is nagegaan of de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de Staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds. Het bestreden arrest schendt de motiveringsplicht. " (RvS (14e k.) nr. 193.522, 26 mei 2009 <http://www.raadvst-consetat.be> (16 juli 2012); T. Vreemd. 2012, afl. 2, 148.) Het loutere feit dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke situatie van verzoeker en er geen onderzoek werd verricht naar de mogelijkheden voor verzoeker in zijn land van herkomst, brengen op zich mee dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. De gezinssituatie van verzoeker wordt niet besproken en er wordt met de bestreden beslissing absoluut geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker een duurzame liefdesrelatie heeft met mevrouw S(...) E(...) A(...). Verwerende partij laat duidelijk na een belangenafweging te maken. Bijgevolg heeft de verwerende partij

haar beslissing hieromtrent niet of niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkele moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Gezien de ontbrekende, onjuiste of gebrekkige motieven is de motiveringsplicht dan ook duidelijk geschonden. Verzoeker voert eveneens de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat dit onderdeel van het middel ook vanuit dat oogpunt dient te worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om haar beoordeling van het dossier in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dossier is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en/of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Dat als men het dossier grondiger had onderzocht, men zeker tot een andere beslissing zou zijn gekomen. Dat Uw zetel dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen elementen te verifiëren en daarvoor zijn toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht. Verzoeker meent dan ook dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende, duidelijk, nauwkeurig of plausibel zijn en dat zij niet volstaan om de beslissing te dragen. Derhalve is deze motivering niet deugdelijk. Kortom, de bestreden beslissing is in alle onredelijkheid tot stand gekomen. De gevolgen voor het koppel zijn buiten proportie met de voordelen die de maatschappij zal beleven of merken. Het middel is derhalve gegrond.

TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR:

De beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel impliceren dat de bevoegde overheid, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig 'moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen,... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.) De bestreden beslissing is onbetwistbaar een handeling uitgaande van de uitvoerende macht; Het betreft bovendien een eenzijdige handeling met verstrekkende gevolgen voor verzoeker persoonlijk; De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn van toepassing van op het bestreden beslissing. Het bestreden besluit is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur; Verzoeker voert in dit middel de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het billijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel, het algemeen beginsel volgens hetwelk een overheid ertoe gehouden is alle elementen van de zaak in overweging te nemen aan. In casu weze het herhaald dat geen rekening werd gehouden met de concrete situatie van verzoeker, evenals er geen rekening werd gehouden met diens wettelijk motief, m.n. voltrekking van het huwelijk met zijn partner en een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn toekomstige echtgenote.

1. Het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

Uit de houding van verwerende mag duidelijk blijken dat ze schromelijk tekort komt aan haar verplichtingen om als een redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan; Verzoeker verblijft in België samen met zijn partner en heeft sindsdien dan ook een duurzame liefdesrelatie. Aangezien uit het hoger vermelde duidelijk gebleken is dat de verwerende partij alleszins nagelaten heeft om zorgvuldig onderzoek te verrichten waarbij verzoeker minstens op de hoogte kon worden gebracht van de te nemen beslissing. Verwerende partij dient haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de verwerende partij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de beslissing berust, moet de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen en derhalve de feiten correct beoordelen, teneinde te kunnen bepalen welke rechtsregel van toepassing is. Dat, mede gelet op hetgeen hem werd aangehaald, anders oordelen een schending zou inhouden van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat verwerende partij zeer goed op de hoogte is van het feit dat de bestreden beslissing een zeer ingrijpend gevolg zou hebben voor verzoeker en diens partner. In de gegeven omstandigheden mocht van verwerende partij dan ook verwacht worden dat zij op een zorgvuldige wijze een afweging maakt van voornoemde belangen, hetgeen niet is geschied. De bestreden beslissing gaat in tegen alle redelijkheid en is buiten proportie. Dat het kennelijk onredelijk is om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, terwijl hij een gezin vormt met mevrouw S(...) E(...) A(...), met wie hij op 6 februari 2019 een huwelijksaangifte heeft ingediend bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Borsbeek. Dat de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel aldus komen vast te staan. Ook dit middel is derhalve gegrond.

DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN ART. 8 EVRM EN DE BEPALINGEN VAN HET IVRK

A/ Wettelijke basis art. 8 E.V.R.M.

Art. 8 EVRM bepaalt: (...). Vooreerst staat vast dat verwerende partij in haar bestreden beslissing slechts verwijst naar rechtspraak m.b.t. artikel 8 EVRM, zonder evenwel dit in casu concreet toe te passen en een degelijke toetsing uit te voeren. Hoewel artikel 8 EVRM geen vrijgeleide mag zijn, heeft de Raad van State immers reeds geoordeeld: Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een "correcte" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet. Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en kinderen anderzijds. (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T. Vreemd. 2012, 150.) Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM. In casu dient derhalve te worden nagegaan of:

- Er een gezinsleven bestaat

EN

- Er een positieve verplichting voor de Staat bestaat om het recht op een gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dan wel of er een negatieve verplichting bestaat die, waarop art. 8 §2 EVRM van toepassing is.

Het komt aldus aan het bestuur toe om een zo nauwkeurig mogelijke onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben. De vereiste van art. 8 EVRM heeft immers te maken met fundamentele waarborgen, en niet met de loutere goede wil of praktische regelingen. Art 8 EVRM primeert dan ook ontegensprekelijk op de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Wanneer het bestuur dergelijk onderzoek niet of niet afdoende heeft uitgevoerd dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. (RvV 17 februari 2011, T. Vreemd, 2012, 142.)

B/ schending van artikel 8 EVRM

Verzoeker legt 'ernstige en bewezen motieven' voor dat hij een reëel gevaar loopt op een schending van artikel 8 EVRM. Vooreerst dient te worden nagegaan of er voor de Staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Het één en ander geschiedt aan de hand van de "fair balance" toets. Er dient aldus een eerlijke afweging te worden gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. "De grens tussen positieve en negatieve verplichtingen inzake art. 8 E. V.R.M. laat zich niet precies afbakenen, maar de toepasselijke beginselen zijn vergelijkbaar. In beide gevallen dient een eerlijke afweging ("fair balance") te worden getroffen tussen de belangen van het individu en die van de samenleving als geheel, en in beide gevallen heeft de staat een zekere beoordelingsruimte. De omvang van de verplichting van een Staat om familieleden van reeds gevestigde immigranten tot zijn grondgebied toe te laten, varieert met de specifieke omstandigheden van de betrokkenen en het algemeen belang." (Besl. Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 39322/98, 19 januari 1999 (Cincil / Nederland) <http://www.echr.coe.int> (7 juli 1999); NJB (NL) 1999, 780.) In concreto dient conform de vaste rechtspraak van het EHRM immers een belangenafweging te worden gemaakt tussen het recht op een gezinsleven enerzijds en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds, "Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang zien te vinden. Staten komt hierbij een beoordelingsvrijheid toe." (EHRM nr. 28770/05, 3 november 2011, Arvelo Aponte / Nederland, <http://www.echr.coe.int> (19 januari 2012); NJB (NL) 2012 (weergave), afl. 2, 123 en <http://www.nib.nl/> (19 januari 2012); T.Vreemd. 2012 (weergave HOLVOET, M., MAES, G., WEIS, K.), afl. 1, 81.) Verzoeker toont aan dat een eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging geenszins werd gemaakt. Het weze herhaald dat verzoeker met zijn partner, mevrouw S(...) E(...) A(...) inmiddels een duurzame relatie heeft. De gedwongen uitwijzing van verzoeker zou per definitie tot resultaat hebben dat het gezinsleven van verzoeker en zijn partner uiteen wordt gerukt, zonder dat dit evenwel door enige noodzaak kan worden gerechtvaardigd. Bovendien heeft de partner van verzoeker het centrum van haar socio-economische belangen volledig in België... Gelet op de huidige situatie van de partner van verzoeker, kan onmogelijk van haar verwacht worden dat zij verzoeker achterna reist om zich in Marokko te gaan vestigen. De partner van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit. Zij werkt en woont in België, is hier volledig geïntegreerd en heeft geen enkele feitelijke band meer met Marokko. Er werd in de bestreden beslissing niet in het minst rekening gehouden met de gezinstoestand van verzoeker. Nochtans was het één en ander genoegzaam bekend. Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan gesteld worden dat geen afdoende

belangenafweging werd gemaakt, hoewel verzoeker alle nuttige informatie ter beschikking stelde van de bevoegde diensten. De uitzetting van verzoeker brengt ontegensprekelijk de eenheid en het voortbestaan van het gezin in gedrang (Hof Mensenrechten nr. 12083/86, 26 maart 1992 (Beldjoudi / Frankrijk) <http://www.echr.coe.int> (25 juni 1999); Ars Aequi (Katern) (Ned.) 1992 (weergave), 2019; Jdrjeun. 1992 (weergave), afl. 117, 58; Liga 1992, afl. 5-6, 24; NJB (Bijlage) (Ned.) 1992 (weergave), 415; Publ Eur. Court KR. Serie A, nr. 234-A; RUDH 1993, 40; Rev.dr.étr. 1992, 160; RevJrim.DH 445, noot CARLIER. J.; T.Vreemd. 1992, 314, noot PARMENTIER. S..

C/ Besluit

In casu blijkt dat de belangenafweging tussen de belangen van de Staat enerzijds en die van verzoeker anderzijds hebben aangetoond dat er een positieve verplichting dient te bestaan om het gezinsleven van verzoeker te waarborgen. Een gedwongen verwijdering van verzoeker zou aldus een schending uitmaken van de bepalingen van art. 8 EVRM. Om die reden wordt Uw Raad het verzoek gericht om de uitvoering van de bijlage 13 dd. 04.03.2019 te willen schorsen en nietig te verklaren.”

2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Verweerder heeft immers duidelijk uiteengezet dat hij toepassing maakt van artikel 7, 1° van de Vreemdelingenwet om verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten te geven en heeft hierbij geduid dat hij deze beslissing nam op basis van de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, omdat hij geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument heeft. De verwerende partij legt ook uit dat het feit dat verzoeker samenwoont met zijn partner en dat zij een huwelijksaangifte hebben opgesteld, hem geen automatische recht op verblijf geeft.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie, wat een feitenkwestie is.

Wanneer de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt dient zij in de eerste plaats op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdend met de omstandigheden, het bestaan van een daadwerkelijk privé-en gezinsleven dat zij inroept ook aan te tonen, samen met de wijze waarop de bestreden beslissing hier een afbreuk aan zou doen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag voor de aangifte van huwelijk werd uitgesteld op 6 februari 2019 omwille volgende redenen: *“Mijnheer heeft de Marokkaanse nationaliteit. Hij beschikt niet over een geldig verblijfsvergunning – zijn paspoort bevat geen visum. Hij zou – naar eigen zeggen – nergens officieel ingeschreven staan en pendelt tussen België, Nederland en Spanje en verblijft telkens bij familie. Het paspoort dat hij voorlegt is uitgegeven in Madrid door de Marokkaanse ambassade, wat doet vermoeden dat mijnheer daar wel degelijk ingeschreven staat, maar hij legt daar geen documenten van voor. Op de vraag waarom Mijnheer niet in orde is met zijn papieren terwijl hij – volgens mevrouw dan weer – al ettelijke jaren hier ‘verblijft’, antwoordt mijnheer dat dat te moeilijk was. Op de vraag waarom het moeilijk was, blijft hij het antwoord schuldig. Als hem gevraagd wordt hoe hij denkt zijn gezin te kunnen onderhouden als hij niet ingeschreven staat en niet werkt, wil hij niet antwoorden.”*

In casu toont verzoeker niet aan dat er, in de zin van artikel 8 van het EVRM, een effectief gezinsleven met zijn partner bestaat. Wat een eerste toelating op het grondgebied betreft is het EHRM van oordeel dat er geen inmenging kan zijn. Het is daarom niet nodig om een onderzoek op grond van artikel 8, § 2 te verrichten en om te onderzoeken of verwerende partij een legitiem doel nastreefde en of de maatregel in verhouding daarmee evenredig was aan dat doel. Het EHRM beschouwt niettemin dat men in zulke gevallen moet nagaan of de staat een positieve verplichting heeft om een privé- en/of gezinsleven te laten handhaven en ontwikkelen. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In casu voert verzoeker geen hinderpalen aan die hem beletten om elders dan in België een privé- en gezinsleven voort te zetten. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

De drie middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MILOJKOWIC